№ 16. КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1951 р. РІК ВИДАННЯ XI ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

ПЕРШИЙ ДЗВІНОК...

..учням

...і деяким батькам.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Київ. «Укрдіпроводбавовна».
Тов. Я. М. КУЗНЕЦЮ.

Дорогий і вельмишановний Якове Мефодійовичу!

У перших же рядках свого листа скажемо: нас дуже дивує і непокоїть ваша поведінка. Пам'ятаєте, в липні цього року «Перець» (див. № 13) надрукував фейлетона «Ні грач, ні помагач». Автори фейлетона — бурові майстри Г. Мухін та І. Міжерицький справедливо й досить переконливо розкритикували вас і керований вами інститут за серйозні недоліки і просто безладдя в проведенні проектно-розвідувальних робіт на трасі Південно-Українського каналу.

Товариші Мухін і Міжерицький писали, що керівництво інституту «Укрдіпроводбавовна» (і в першу чергу ви, дорогий і вельмишановний Якове Мефодійовичу!) діє за принципом: моє діло півняче, прокукурікав, а там хоч і не розвидняйся! Послав інститут бригади своїх працівників у степ, і бувайте здоровенькі... Хочете — розвідуйте, хочете — не розвідуйте, хочете — проектуйте, хочете — не проектуйте.

Формально-бюрократичне ставлення керівників «Укрдіпроводбавовни» до виконання важливого державного завдання було доведено у фейлетоні цілим рядом незаперечних фактів.

Чого, скажімо, вартий той факт, дорогий і вельмишановний Якове Мефодійовичу, що бригади ваших працівників вийшли на траси Південно-Українського і Північно-Кримського каналів, не маючи, як кажуть, ні кола, ні двора: ні механізмів, ні навіть таких допотопних знарядь, як поперечна пила, як сокира, як молот, як гайковий ключ?

А чого вартий, дорогий і вельмишановний Якове Мефодійовичу, скажімо, ще й той факт, що деякі бригади місяцями чекають ваших завдань, сидять без діла й серед степу широкого гірку думу думають:

— Ой, не жаль же нам
Ні на кого,
Тільки жаль на «вітця» —
Товариша Кузнеця
Дорогого,
Бо він учить нас
Без лопати
Копати,
Та ще й пальцями пилять,
Кулаками рубати!

Ми були глибоко переконані, що голос критики, голос будівельників великих споруд комунізму дійде до вашої свідомості, допоможе вам швидко й рішуче покінчити з недоліками, з безладдям у роботі проектно-розвідувальних партій і бригад, але ми глибоко помилились. Ви навіть не зволили обговорити фейлетона в колективі працівників інституту. Ви сприйняли справедливі докори своїх низових працівників, як підкоп під вашу високопоставлену персону, як замах на ваш високий авторитет. Ви навіть не відповіли редакції. За вас відповідають робітники, майстри й інженерно-технічні працівники. Вони пишуть: «На трасах нічого не змінилося. Устаткування, механізмів, інструментів досі нема. Простої робітників набрали хронічного характеру. У бригадах нема нормувальників, праця не облічується. Досі не доведено норм виробітку. По два місяці затримується виплата заробітної плати. Державний план проектно-розвідувальних робіт з вини керівництва інституту систематично не виконується».

О, непомірно роздуте самолюбство! Куди веде й куди повертає воно вас, дорогий і вельмишановний Якове Мефодійовичу? Навіщо воно затьмарює вашу свідомість і закриває ваші очі на той факт, що ви можете опинитись в обозі великої всенародної боротьби за своєчасне виконання замовлень великих будов?!

Бувайте здоровенькі, дорогий і вельмишановний Якове Мефодійовичу! Пишіть! Привіт вам од усього серця.

Від вашого ПЕРЦЯ.

Костянтин БАСЕНКО

КАНДИДАТ В „НАПОЛЕОНИ“

Такий же френч, з того ж сукна,
Таке ж, як в Гітлера, обличчя.
І навіть манія одна —
Величчя.
Той —
«фюрер» звався.
Цей —
«шеф», чи як,
Кінець кінцем, яка різниця!
І дядя Сем промовив так:
— Годиться!..

Відтоді Семова рука
Марнує доларів мільйони,
Щоби пропхати маньяка
В... «наполеони».

Брехня й шантаж ідуть у хід,
Погроз та підкупів — уволю!
Так рекламує Уолл-стріт
Де-Голля.
Сем від реклами аж упрів,
Упріли і його лакузи.

А толку з того? —
Тільки гнів
Французів.
Зростає гнів! Народ сказав:
— Не буть війні!
Я не дозволю! —
І цим свій вирок підписав
І дяді Сему,
І де-Голлю.

Відроджена фашистська армія в Західній Німеччині одержала американське обмундирування. **(З газет).**

Нова форма і старий зміст.

(«Глос люду». Варшава).

http://perec-ua.livejornal.com

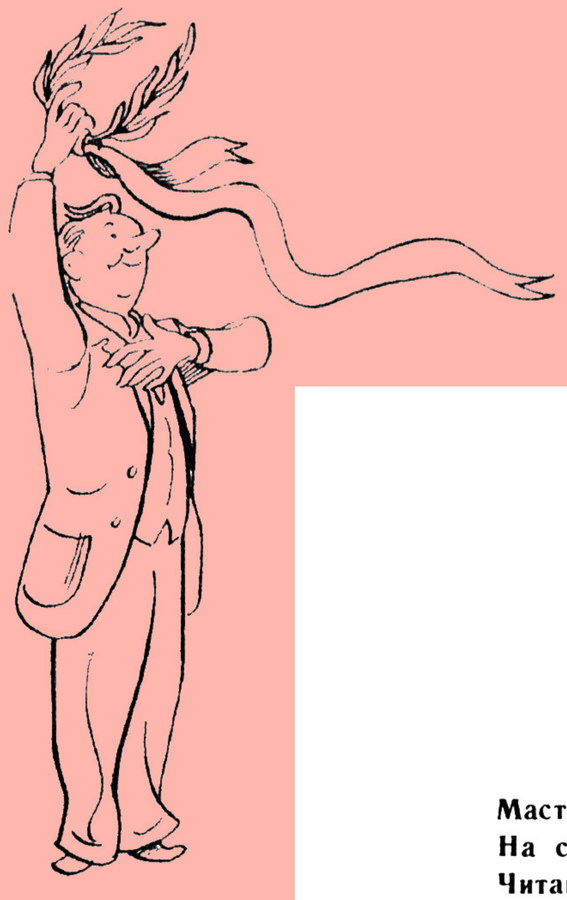

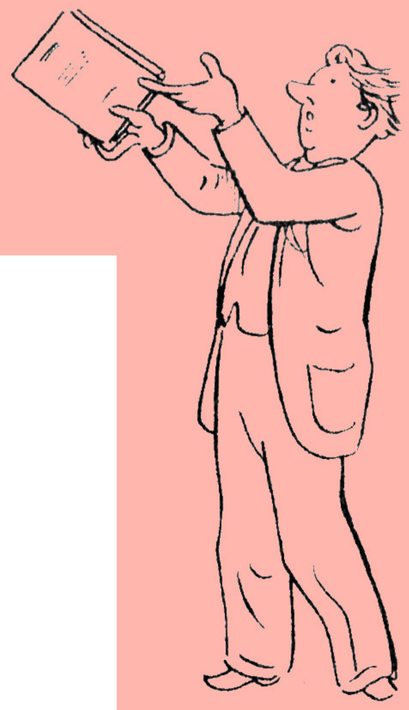

Курило-Кадильський...

Маститий поет Соловейко Павло
На секції вірша читав про село.
Читав — як писав: то протягне баском,
То, раптом, тонким бере голоском,
То в ритмі гойднеться і, роблячи крен,
Протяжно повторить любимий рефрен:
«О, верби крислаті, лоза й перелаз,
Мені ви натхнення давали не раз!»
Протягши фальцетом такий же кінець,
В президію сів на «постійний» стілець.

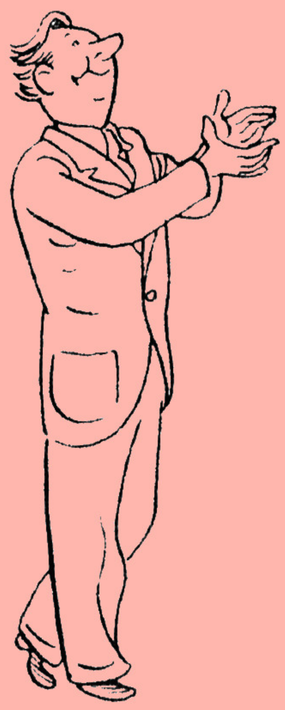

Хвилина мовчання... І тут, як бува —
«Хто виступить хоче?» — спитав голова.
І критик, що держить по вітру свій ніс,
Що в папці промову (готову!) приніс,—
Схопився і першим до сцени побіг,
Щоб інший, бува, обігнати не зміг!
Стрибок... і всі східці бере він за раз.
(Як брав в парубоцтві поет перелаз!).
Розплився в усмішці, пашить гаряче
Курило-Кадильський... А потім рече:
— Нам випало щастя!
Хвилину тому
Ми слухали в нашім затишнім дому
Павла Соловейка, чий світлий талант
Для всіх нас сіяє, немов діамант!
Та скажемо прямо за цими дверми —
Ходячого класика слухали ми!
Приємно нам всім, що любимий поет
Рвонувся цим віршем ще далі, вперед!
З любов'ю до нього, співця-солов'я,
В цей день історичний схиляюся я!
(Убік, де сидить Соловейко Павло,
Курило-Кадильський схиляє чоло!).

І стало так тоскно, що хай йому біс —
Неначе кадильницю піп тут проніс!
Дивились в підлогу сумні слухачі,
А критик палкий, себе в груди б'ючи,
Робив філософські уже відкриття:
— Прочитаний твір — це епоха, життя!
Візьміть хоча б слово музичне «лоза».
Не та це лоза, яку гризла коза!
В лозі цій проблеми великої суть,
Бо з неї ж корзини колгоспи плетуть.
Стахановки носять корзинами корм.
Лоза набула нових якостей, форм!
Раніш колись кози знущались з лози,
А тут вона служить для тої ж кози!
...І критик ледь-ледь не вронивши сльозу,
То збоку, то ззаду доїв ту козу.

Від слів тих у залі аж душно було.
Лиш гордо тримавсь Соловейко Павло,
Який возсідав на «постійнім» стільці
Й від тої хвали бронзовів на лиці!
А критик купався у патоці фраз:
— Звучить по-новому й старий «перелаз»!
Не той він, що брали з розгону діди,
Стрибавши колись до дівок у сади.
А ясно для мене (так само й для вас),
Що стверджує автор новий перелаз,
Де гордо стоїть героїня труда
І там комбайнера свого вигляда.
І я наче бачу... в призначений час
Він мчить мотоциклом на той перелаз!
Типові картини!.. А взяти хоч би
Оновлений образ старої верби!
Тут план озеленення подано так,
Що слів не знайти — крім похвал і подяк!
Та нам не під силу збагнути всього,
Що сказано в творі безсмертнім його!

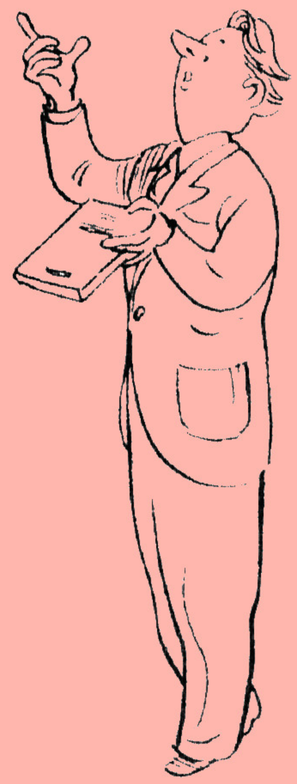

...Із залу почулись гучні голоси:
— Гаси ту кадильницю! Швидше гаси!
Поет, мов ужалений, зиркнув у зал,
Щоб точно примітити, хто це сказав.
Підвівсь голова, що згадав про кермо:
— Регламент скінчився... Ще скільки дамо?
— Доволі! — гукнули усі, як один,
Хоч критик просив ще п'ятнадцять хвилин!

...І справді, доволі кадить фіміам!
Це нам непотрібно, на шкоду це нам!
Хай дужче лунають у нас голоси:
«Голоблю закинь і кадило гаси!»
Хай критик такий чує завжди від нас:
— Регламент скінчився! Минувся твій час.

Степан ОЛІЙНИК.

Остап ВИШНЯ

Скільки взяли?

1

У кожному місті, у кожному селищі та й по колгоспних селах улітку ви бачите силусиленнy засмаглих до чорноти, бадьорих, з веселими на лиці усмішками, людей, що вулицями не просто собі йдуть, а йдуть та й підстрибують.

Знайомі їх радісно зустрічають і з якоюсь аж ніби заздрістю говорять:

— Ну й засмагли ж ви! Аж чорний! (Чи чорна!). Де були?

— У Гаграх?

— Скільки взяли?

— П'ять!

— Ого!

Зрозуміло, що оті засмаглі люди були на курортах нашої Батьківщини, в санаторіях або в будинках відпочинку, засмагли, відпочили, поздоровшали і з новими силами беруться до роботи на фабриках, на заводах, на шахтах, в установах, у радгоспах, колгоспах, на великих наших будовах комунізму...

П'ять — то кілограми!

Кілограмів не обов'язково має бути п'ять, може бути один чи два, а може бути десять і п'ятнадцять.

А може бути й навпаки:

— Скільки взяли?

— Я не брав, а скидав!

— Ну й як?

— Не вийшло! Додав ще три кілограми! Я по горах гасав і тричі на тиждень сидів на самих яблуках, — а за тиждень зважусь — плюс кіло двісті. Що робити й сам не знаю!?

— А ви в марафонці спробуйте!

— Серце!

...І над річками, і над морями, і над озерами, по долинах і по горах, по лісах і по гаях Радянської Батьківщини височать чудесні санаторії і для дітей, і для дорослих, і для старих, і спеціальні лікувальні, і просто оздоровчі, де мільйони радянських людей щороку лікуються, відновлюють своє здоров'я і просто відпочивають...

Береже здоров'я своїх громадян Радянська Батьківщина!

І з яким захопленням розповідають курортники:

— Ах, як ми відпочили на морі!

— А ми в горах!

— А ми в сосновому борі!

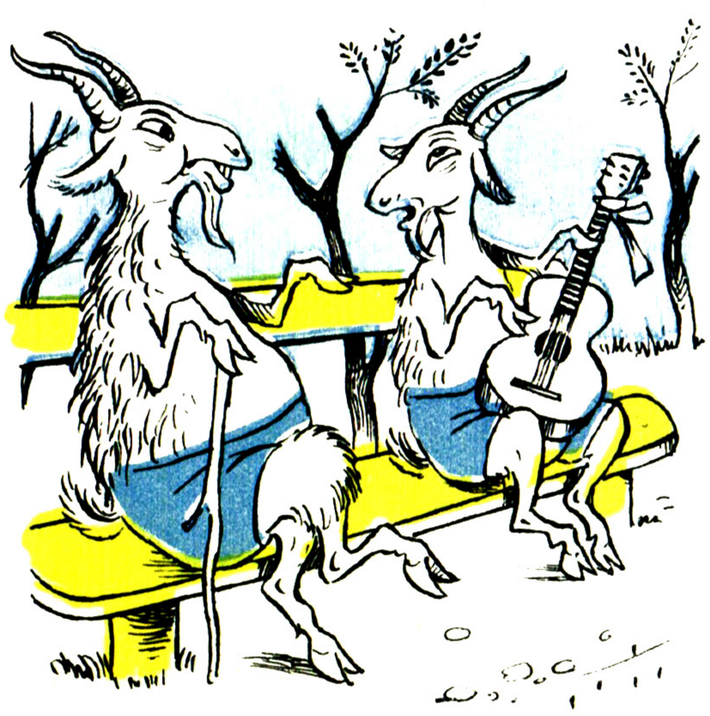

— А ми на Дінці! На Пслі! На Ворсклі! На Дніпрі! На Волзі!..

2

— Скільки взяли? — запитали ми відпочиваючих у Центральному будинку відпочинку ім. Артема у м. Святогорську.

— Чого взяли? — здивувалися вони.

— Кілограмів на вазі!

— Були взяли, та потім оддали!

— Чому?

— А ви запитайте нашого головного лікаря т. Гольдвассера!

— А таки справді — чому?

— Дехто з нас оддав кілограми, сидячи в тісному, задушливому кінотеатрі, бо й досі адміністрація будинку ім. Артема не спромоглася збудувати літній кінотеатр, а дехто — спересердя, що в будинку тільки раз на місяць міняють постільну білизну...

— Ну-ну! — здивувалися ми.

3

— Скільки взяли? — запитали ми хворих, що лікувалися у Тимонівському санаторії, Тульчинського району, Вінницької області.

— Ніскільки! — відповідають.

— Чому?

— За два місяці не було лазні. Хворих купають у ставку, обслуга — у брудній одежі, їжа несмачна, одноманітна...

— А куди ж дивиться директор т. Чорний?

— Не знаємо, куди дивиться директор, знаємо тільки, що з 20 травня до 10 липня ніхто з району й носа не показав у санаторій.

— Ну-ну! — здивувалися ми.

4

— Скільки взяли? — запитали ми відпочиваючих у Яблунівському будинку відпочинку, що біля станції Копичинці, Тернопільської області.

— Хто взяв — ми чи директорові кози? — вони й собі запитали.

— До чого тут кози?

— А до того, що в чудесному при будинку парку директорові кози об'їдають смородину, бродить по парку рогата худоба, псує парк, нема де присісти. Як же ви тут візьмете? У парку кози, а в будинку сидиш та постіль стережеш, бо видають тобі постіль під розписку, і дирекція за пропажу речей не відповідає... Демонстрування кінофільмів як слід не налагоджено, ні ставка, ні купальні. А як почнуть вас одправляти з будинку на станцію, то й свою вагу загубите.

— Ну-ну! — здивувалися ми.

* * *

Ложка дьогтю в бочці меду!

Ми певні, що порядок в зазначених санаторіях та будинках відпочинку буде налагоджено, і коли запитуватимуть у відпочиваючих:

— Скільки взяли? — буде весела відповідь:

— П'ять!

Мінімум.

СЕРЕД СТЕПУ ШИРОКОГО

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

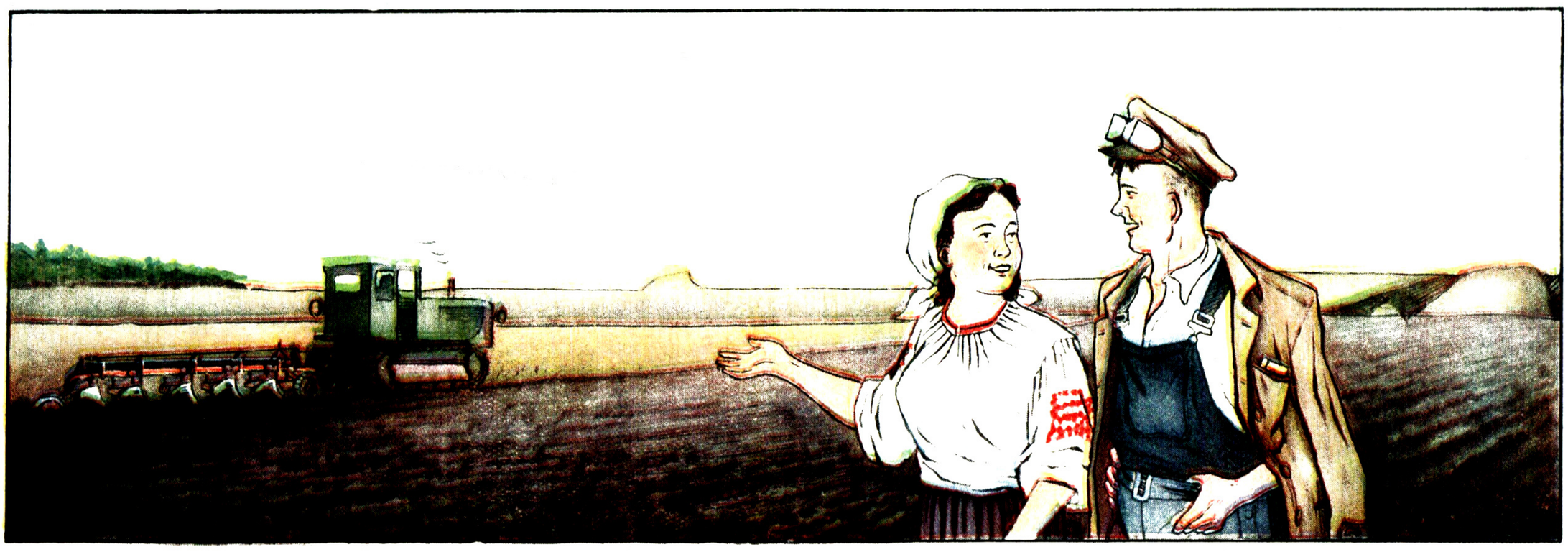

— Відколи наш колгосп укрупнився, Степан на тракторі чудеса робить.

— Ще б пак! Є ж де розвернутися!

ЗА ПЛЕЧИМА Й ПЕРЕД ОЧИМА

Мал. М. ОГНІВЦЕВА (Харків)

— Завтра я вам, Іване Івановичу, скажу на секції, хто в нас затискує критику. Ви в мене затанцюєте...

— ...Хто, я питаю, затискує в нас критику? Звичайно, не наш вельмишановний Іван Іванович!

ДОБРІ ДЯДІ ТА ЇХНІ КАДРИ

Добором кадрів у Чернівцях займаються дуже добрі дяді. Серця у них м'які, характери лагідні. Не вірите? Запитайте в Юрія Івановича. Хто-хто, а він прекрасно знає благодушну натуру своїх покровителів.

Юрій Іванович — наш старий знайомий. Ми вже з ним зустрічалися у 1948 р. на сторінках Перця (№ 2). Рябцев його прізвище! Він тоді виступав у ролі мисливця за всякою всячиною в чернівецьких магазинах. Громадськість достатньо оцінила Юрія Івановича і прогнала його з посади головного держторгінспектора.

І що ви гадаєте? Не минуло й місяця, як товариші, що займаються добором кадрів, з сльозами на очах попросили Рябцева посісти нову посаду — очолити трест ресторанів. Серце не камінь, здався Юрій Іванович і, сповнений власної гідності, взявся за віжки. Та тільки він було розвернувся і почав свої шахрайські махінації, як громадськість знову достойно оцінила його. Прогнали його і звідти.

Довгенько не чути було Юрія Івановича. Але ж добрі дяді знову знайшли його. Прямо з-під землі викопали й просять:

— Чи не були б ви, Юрію Івановичу, такі ласкаві, чи не прийняли б ви пост директора міськхарчоторгу?

Почав було Юрій Іванович опиратися, але добрі дяді схопили його за поли й силоміць потягли до директорського крісла.

Побачивши в цьому кріслі Рябцева, чернівецькі шахраї легко зітхнули і дружно запустили руки в державну касу.

Недавно Юрій Іванович готувався до звіту. Довго він морщив лоба, пригадуючи досягнення й успіхи керованої ним системи харчоторгу, і, нарешті, записав: «Якщо в минулому році сума розтрат по харчоторгу становила 50 тисяч карбованців, то лише за 5 місяців цього року розтрачено 72 тисячі карбованців».

Турбує Рябцева тільки те, що по розтратах його випередили споживкооператори. Почувши з уст голови президії облспоживспілки т. Корнієнка, що по системі споживчої кооперації сума розтрат досягла вже 815.000 карбованців, Рябцев мрійно прошепотів:

— Ех, мені б такі масштаби...

Та на Рябцеву світ клином у Чернівцях не зійшовся. Є свої рябцеви й серед місцевих кінодіячів. Заступником начальника обласного управління кінофікації працює т. Власов. Скільки не критикувала його обласна газета: і за зрив плану кінофікації області, і за привласнення державного майна, а йому навіть не гикнулося.

Міцно стоїть чоловік на ногах, бо має доброго захисника в особі свого начальника М. Пабата. Крила цього ангела-хранителя прикривають і Вітценка, який, розваливши роботу кінотеатрів ім. Федьковича та ім. Зої Космодем'янської, тепер вправно розвалює роботу найкращого кінотеатру міста «Україна».

Коли Пабату натякають на недоліки в роботі обласного управління, він обурюється: «Та ми ж працюємо, як дружна сім'я».

І рацію має. Дружина Пабата працює бібліотекарем кінотеатру ім. Кобилянської. Нема бібліотеки? Пусте. Зате є посада і ставка. А рідний брат Іван працював у кіноремпостачі товарознавцем. Але через те, що він нічого в роботі не тямив, його перевели з кіноремпостачу до кінопрокату пожежником, зате його дружину призначили касиром кінотеатру. І виходить — де згода в сімействі....

Тільки кому потрібні такий мир і така тишина в Чернівцях?

В. РЕЧМЕДІН.
М. НІКОЛЕНКО.

До 95-річчя з дня народження Івана Франка

НІБИ ПРО НИХ СКАЗАНО

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

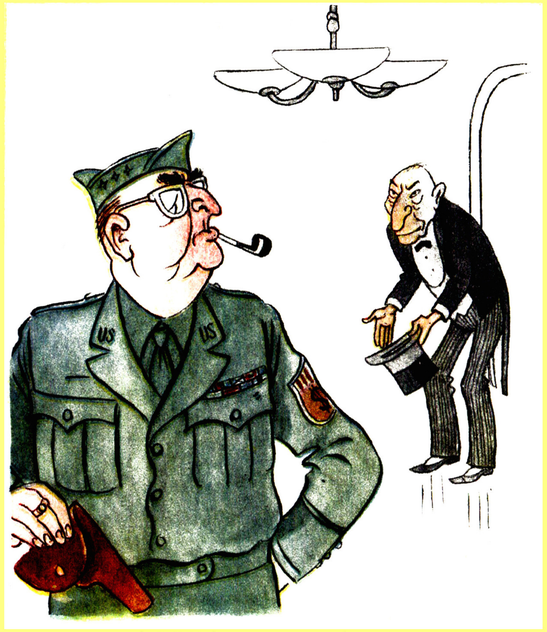

АДЕНАУЕР У ХАЗЯЇНА

Пан міністер хоче грошей
На казарми, на гармати,
На мундири, окупацЇ —
Райхсрат гроші мусить дати.

(«Дума про Наума Безумовича»).

ПАПСЬКЕ КУБЛО

Отсе нора, гадючина домівка...

(«Притча про захланність»).

Аби ЦИФРА справна...

Якось у Луківському районі на Волині виступав лектор. Щоб «урізноманітнити» свою лекцію, він сказав слухачам:

— Насамперед дозвольте вас загіпнотизувати. Я буду лічити до п'ятнадцяти, і ви заснете...

Лектор лічив, а в залі сміялися. Лектор повторив лічбу, а зал гримів од реготу. А коли лектор почав читати лекцію «Про сон і сновидіння», слухачі заснули...

Можна ще зустріти отаких лекторів-«гіпнотизерів» не тільки на Волині, а й в інших областях. Зустрічаються вони тільки тому, що деякі обласні і районні організації недооцінюють такої важливої ділянки ідеологічної роботи, як лекційна пропаганда. Зате дуже ретельно, як досягнення, записують до своїх звітів кожну прочитану лекцію одразу п'ять організацій: товариство для поширення політичних та наукових знань, райком партії, відділ культосвітньої роботи, відділ сільськогосподарської пропаганди, а коли тема молодіжна, то й райком комсомолу записує. А по суті в п'яти няньок люди лишаються без лекцій. Мимоволі пригадуються слова Галушки із п'єси «В степах України»: «Ім аби план був виконаний, цифра щоб була справною, бо їх, коли цифра несправна, то дуже б'ють зверху!»

І справді. Візьмімо Тернопільське обласне відділення Товариства для поширення політичних та наукових знань. Керує ним т. Голий. Але, по правді кажучи, нічим він не керує і ні за що не відповідає. Всю відповідальність переклав він на відповідального секретаря товариства т. Дубиніну.

Що ж робиться на Тернопільщині?

Теж полюють на «справну цифру».

— Наше товариство охопило двадцять процентів інтелігенції області! — радіє Дубиніна.

— А що ж роблять ті охоплені?

Дубиніна розводить руками.

Виявляється, що більшість охоплених нікого лекціями не «охоплює». У Чортківському районі, наприклад, понад сто членів товариства, а читають лекції всього шість чоловік. У Скала-Подільському районі — 27 членів товариства, а протягом року жоден з них не виступив перед трудящими. Своєрідний рекорд поставив секретар Бережанського райкому КП(б) України т. Гандзюк. Три роки він лічиться членом товариства і за три роки прочитав жодної лекції. Типовий зразок дійсного бездіяльного члена товариства!

Товариство, як відомо, повинно нести в маси політичні й наукові знання. Але нерідко самі керівники товариства терплять від того, що їм невистачає знання життя! Часто лекції бувають такі далекі від вимог населення, як небо від землі.

У Копичинському районі колгоспникам чомусь читають лекцію на тему «Передові методи праці на залізничному транспорті».

Лекторові Брунковському доручили підготувати на місцевому матеріалі лекцію «Наш метод вивчення і поширення стахановського досвіду». А він прочитав залізничникам Тернополя стенограму лекції лауреата Сталінської премії т. Ковальова про методи праці стахановців текстильної промисловості, ні слова не сказавши про транспорт. Таким методом, як Брунковський, може діяти тільки халтурник.

Частенько деякі лектори більше думають про «справну цифру», ніж про якість своїх виступів. Референт Тернопільського обласного відділення товариства т. Рубан взявся читати лекцію «Про енергію атомного ядра». Але у нього не вистачило енергії як слід підготуватися до лекції. Наприкінці лекції він уже почав сам дещо розуміти з того, про що читав. Слухачі ж нічого не зрозуміли і закидали лектора запитаннями. Але лектор не зміг відповісти ні на одне запитання.

Не кращі справи і в сусідній, Ровеньській області. Недавно зав. клубом села Данчиміст, Костопільського району, т. Грім розгнівався, що до нього в клуб не приїжджають лектори, і вирішив прочитати лекцію сам. І прочитав — на тему «Боротьба французьких матеріалістів XVIII століття з ідеалізмом».

Що й казати, хвилююча тема для колгоспників!

Чому саме цю тому вибрав т. Грім? Та лише тому, що книжечка така потрапила йому до рук. А потрап інша, він би й іншу прочитав.

У керівників Ровеньського обласного відділення Товариства для поширення політичних та наукових знань руки не лежать до того, щоб по-справжньому поставити в області лекційну пропаганду. Колись говорили, що поки грім не вдарить — ледачий не перехреститься. Та хоч і «вдарив» т. Грім, ніхто на Ровеньщині не зробив з цього належних висновків. Продуманого плану лекційної пропаганди в обласному відділенні нема. Лектори здебільшого читають лекції тільки в райцентрах та ближчих селах. Недарма скаржаться колгоспники артілі ім. Горького із Вербського району:

— Наше село, — пишуть вони, — віддалене, і тому до нас не знаходять дороги лектори.

А товариші з області не показують цієї дороги лекторам та й самі чомусь не знайшли її, скажімо, до Героя Соціалістичної Праці із колгоспу ім. Молотова Анастасії Васильчук, яка вирастила по 730 центнерів цукрових буряків на гектарі. Ланкова за одне літо виростила високий урожай, а обласне відділення товариства за цілий рік не спромоглося написати лекцію про досвід роботи передової колгоспниці області.

Чи не найгірше працює у Ровеньському обласному відділенні товариства медична секція. Очолює її т. Шапіро, який думає не про те, що він дасть слухачам, а про те, скільки свіженьких карбованців дасть йому лекція. Ніхто в області так не любить виступати з лекціями, як т. Шапіро. Читає він їх без підготовки й приголомшує своїх слухачів несподіваними сенсаціями. Недавно він заявив, що: «В зв'язку з розвитком техніки очі і не людини втратили свої колишні функції»... А нам, наприклад, відомо, що лектор давно вже втратив смак до лекційної роботи.

Улітку на Ровеньщині лекційна пропаганда зовсім заглухла. У Володимирецькому районі, приміром, у червні було прочитано тільки... одну лекцію. А голова районного відділення т. Зануда заявляє, що вона «перевантажена роботою»(?!).

Не мають чим похвалитися і сусіди ровенчан — керівники Волинського обласного відділення товариства, яким керує т. Білий. Керує він так само, як і т. Голий у Тернополі, — інколи заходить до правління, якщо його туди викличуть.

Користуючись благодушністю керівників, дехто починає гріти на лекціях руки. Інспектор облВНО т. Гришай приїхав у Любешівський район. У портфелі в нього лежало 10 путівок на читання лекцій. Не прочитав він жодної лекції, а путівки всі підписав. Повернувшись до Луцька, т. Гришай сказав: «Гроші на бочку!» Невідомо, на якому рівні він взагалі читає лекції, але моральний рівень лектора видно, як на долоні...

Заступник начальника Волинського обласного управління сільського господарства т. Грановський теж виявив надзвичайну працездатність. За один день у Колківському районі він провів шість бесід в бригадах про вивезення гною, а в звіті записали: «Прочитано шість лекцій про міжнародне становище». Аби цифра справна!..

Дуже люблять оту цифру і в республіканському Товаристві для поширення політичних та наукових знань. Тут звіти чудові. А що криється за ними? У Києві читають хороші лекції, але тексти їх до обласних відділень товариства чомусь не доходять. За рік було надіслано лише 18 лекцій українською мовою. Здебільшого це лекції на теми: «Походження людини», «Проблема еволюції землі і планет», «Чи можливе життя на інших планетах». Безперечно, потрібні й такі лекції. Але де ж лекції про те, що робиться на нашій планеті? Де лекції про боротьбу народів світу за мир, про дружбу радянських народів, про радянський патріотизм?

Республіканське товариство за весь час свого існування не надіслало в західні області жодної лекції про боротьбу українського народу із запроданцями, буржуазними націоналістами — агентами паліїв війни. Звичайно, цікаво знати, чи є життя на Марсі. Але хотілось би, щоб у республіканському товаристві більше знали наше життя і його вимоги.

Слухаючи дуже поширену лекцію «Чи був початок і чи буде кінець світу», думаєш: а чи буде кінець безвідповідальному ставленню деяких керівних товаришів до такої важливої ділянки ідеологічної роботи, як лекційна пропаганда?

Потрібна не тільки справна цифра, а насамперед справні діла.

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
спец. кор. ПЕРЦЯ.

Тернопіль — Рівне — Луцьк.

Перечниця

РЕКОРДСМЕНИ З ЄВСУГА

КЕРІВНИКИ Євсузького району, Ворошиловградської області, вирішили будь-що встановити якийсь рекорд і завоювати якесь звання.

Як тільки зійшов сніг, секретар райкому КП(б) України т. Плавін І. М. і голова виконкому райради т. Русанов О. С. почали наполегливо тренуватися: дуже часто проводити різні наради та засідання. Щоб надати цьому спортові більшої масовості, вони на кожне засідання викликають голів колгоспів та секретарів первинних партійних організацій.

У зв'язку з цим голови й секретарі перетворилися на мандрівників: вони або їдуть з дому до району, або повертаються з району додому.

Бувають дні, що засідань не буває, але й у ці дні керівники району тренування не припиняють, вони проводять засідання заочно — так званий районний перекличк по телефону. Сільські керівники по кілька годин не відриваються від телефонних трубок.

Керівники Євсузького району виявили велику наполегливість у досягненні своєї мети. Про це свідчить хоч б такий факт: лише за другу половину червня вони сім днів засідали і два дні перекликались. Вже встановлено й рекорд: 28 червня засідання бюро райкому партії з участю голів колгоспів та секретарів парторганізацій тривало з 10 години ранку до 8 години вечора. На цьому засіданні секретар райкому т. Плавін говорив 7 годин підряд!

Вітаємо керівників Євсузького району. Рекорд встановлено — всіх любителів засідати перезасідано. Вітаємо зокрема т. Плавіна: звання завойовано — всіх балакунів перебалакано!

І ШУМИТЬ, І ГУДЕ...

НА ХАРКІВСЬКОМУ вокзалі завжди людно, завжди шумно. Особливо — біля квиткових кас. Там не тільки шумить, але й гуде.

Стоять у черзі до каси курортники, читають табличку: «На поїзд Москва—Сочі вільних місць 19».

Через деякий час появляється працівник вокзалу і виправляє 19 на 17. Потім прибігає інший і знову вносить поправку: «Вільних місць 13». За якісь 20 хвилин на табличці стоїть уже цифра «7», а каса, між іншим, ще й не відкривалася.

— А де ж поділися 12 місць? — хвилюються пасажири.

— Були, та загули, — заспокоює їх старший касир Бурко, відкриваючи, нарешті, своє віконце...

Поїзд уже на пероні. Одержавши здачу, ніхто з пасажирів і не думає її перевіряти. Вже у вагоні вони виявляють, що одному старший касир Бурко недодав 8 карбованців, другому — 10, третьому — 12...

Поки поїзд стоїть, дехто повертається до каси й намагається висловити своє обурення.

— Ви мені не додали здачі.

— Коли? — спокійно допитується старший касир.

— Та коли квитка видавали.

— Не знаю, не знаю... Що було — то вже загуло!... Треба було перевіряти, не відходячи від каси.

Поїзд рушає. Пасажир мчить йому навздогін. А на вокзалі Харків-пасажирський, по-старому, і шумить, і гуде, і рясний дощик недоданої здачі касирові у кишеню йде...

До 95-річчя з дня народження Івана Франка

НІБИ ПРО НИХ СКАЗАНО

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

НА БЕРЕГАХ БОСФОРУ

«Акбар Аллах! Бог великий!»
Каже Турчин, наву п'ючи.
«Що тобі засудить Аллах,
То засуд вже неминучий...»

(«Русинам фаталістам»).

ЖОВТОБЛАКИТНІ ЗАПРОДАНЦІ

Під пнем перегнилим в болоті гнилому
Вертяться, клубляться дрібні черв'яки...

(«Ідеалісти»).

МЧИТЬ машина полями, лугами. Мчить так, що мерехтить тільки її номер — 26-85.

— Їде Максим Єгорович Сидякін, — безпомилково вгадують трактористи й комбайнери, — їде директор нашої Новомаячківської МТС. Нам на допомогу поспішає...

І справді, у кабіні, поруч шофера, сидить Максим Єгорович. Тільки ні на трактори, ні на комбайни, ні на людей, що біля них пораються, він не дивиться. У нього більш термінові справи. Він везе вантаж, який негайно треба доставити до Мелітополя.

Вітер відхиляє край брезента, що ним прикрито машину. У кузові видно молоду картоплю. Накопав її Максим Єгорович на власному городі. Якщо картоплю несвоєчасно доставити на базар, вона подешевшає. Максим Єгорович любить порядок і цього не допустить.

...Увечері директор МТС разом з дружиною підраховують виручку від картоплі.

У хліві зарохкала льоха, і Максим Єгорович, щось пригадавши, питає в дружини:

— Ніхто сьогодні не заходив?

— Заходили комбайнери. Лантух зерна скинули. Це, кажуть, Максимові Єгоровичу з нашої премії...

— А з колгоспів були люди?

— Були. Скаржились на простої машин.

КАРИКАТУРИ З НАТУРИ

Максим Єгорович СИДЯКІН

— Та я не про тих, — роздратовано перебиває дружину Максим Єгорович. — Привозили що-небудь?

— Сьогодні — нічого...

— Гм... Доведеться самому поїхати.

Максим Єгорович сердиться й лічить виручку мовчки.

Дружина несміливо переступає з ноги на ногу, видно їй хочеться щось сказати.

— Ну, що там ще?

— Та я про Маркову... Сказала їй прийти попрати, а вона — в амбіцію. Я вам, каже, не хатня робітниця, а сторож нафтоскладу.

— Так і сказала? — У Максима Єгоровича зовсім закруглюються очі. — Нічого. Я її завтра посторожую!..

Назавтра сторож нафтоскладу, покинувши свій пост, покірно йде на квартиру до Максима Єгоровича прати білизну.

Сидякін ходить по подвір'ю МТС, наказує, віддає розпорядження...

— Ти чого тут ходиш? — звертається він до тракториста.

— Приїхав з підшипниками. Віддав на заливку.

— Ну ось що, поки заллють, ти збігай до мене додому, скажи дружині, що я тебе послав дровець наколоти.

Назустріч директорові йде старший агроном:

— Мені б, Максиме Єгоровичу, на поле поїхати?

— Ну, що ж, скатертю дорога. Сідай на машину і їдь.

— Машиною ваша теща на базар поїхала...

— Нічого не вдієш. Вона, брат, стара, не те, що ми з тобою. Стариків шанувати треба...

Головний агроном бере в руки палку і курним шляхом прямує пішки на поле.

Через деякий час директор МТС Максим Єгорович Сидякін сідає на власний мотоцикл, виміняний за скати емтеесівського трактора, кладе в коляску кілька мішків, торбинок, банок і пляшок і теж бере курс на поле.

Ви його там не зустрічали?

І не зустрінете. Не там його поле діяльності.

М. ГРИГОР.

Новомаячківський район, Херсонської області.

НА КОНСУЛЬТАЦІЇ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

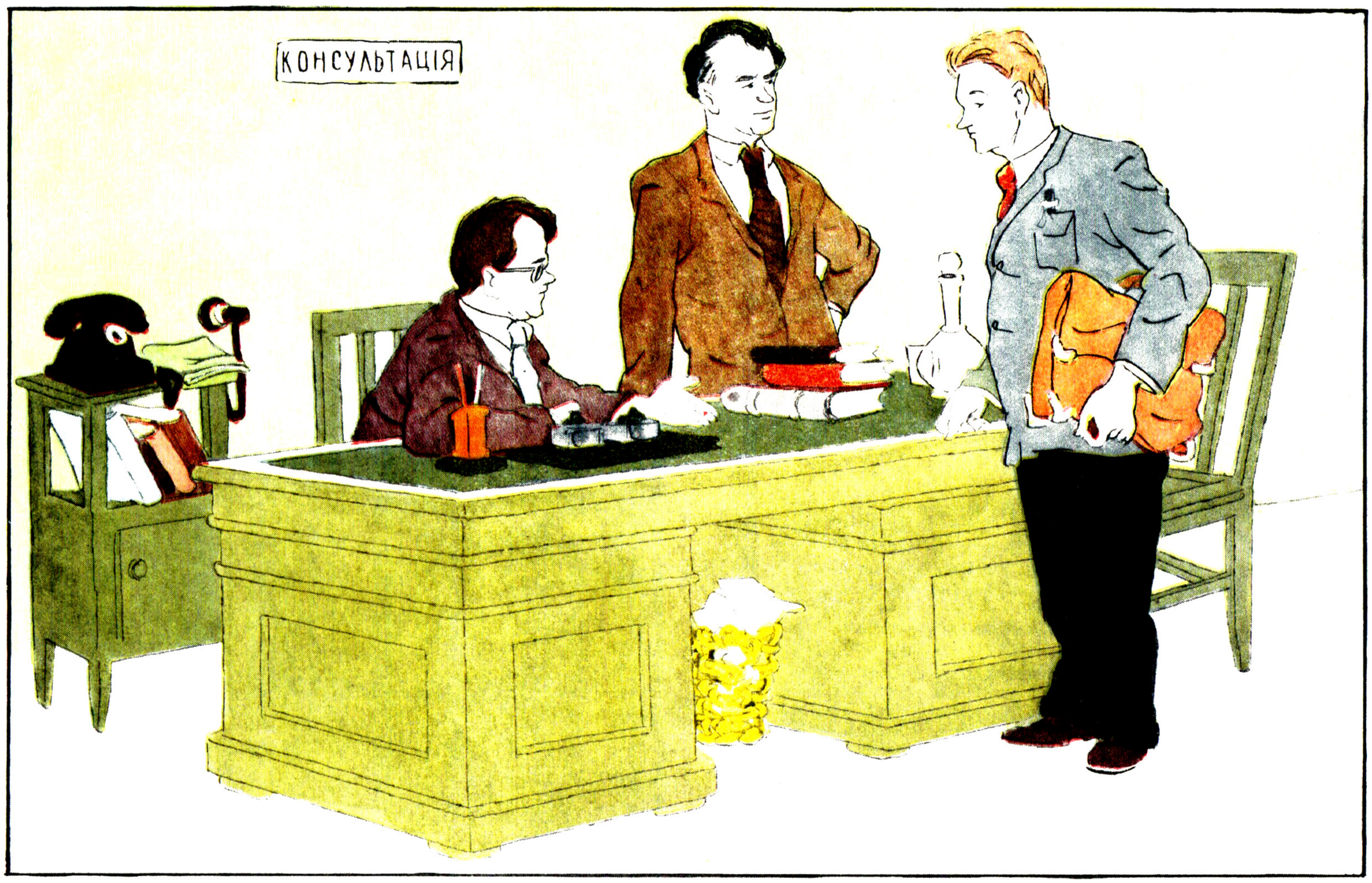

— Ви, як видно, жодної книги з цього предмету й у вічі не бачили.

— Так я ж заочник.

Ален МАКС

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ЛИСТ МУЗИКАЛЬНОГО КРИТИКА

Дорогий містер Трумен!

Ви недавно написали мені листа, вилаявши мене в ньому різними прізвиськами, загрожуючи підбити мені очі й надавати ногами стусанів у такі місця, про які й писати якось незручно.

Я сприйняв це як гумор. Ви, мабуть, перевтомлені, нервові, й у вас, певно, така манера розмовляти з кожним.

Але, на диво, я переконуюсь, що ви, якщо захочете, можете розмовляти дуже мило. Цими днями ви заявили страйкарям-залізничникам, що вони поводяться «як росіяни».

Беручи до уваги, як чудово розв'язали росіяни всі свої проблеми, ваша заява є справжнім компліментом американським залізничникам.

Чи не будете ви таким люб'язним і чи не нагородите й мене таким компліментом. Обвинуватьте мене, будь ласка. в тому, що я Шостакович!..

Музикальний критик.

ВОНИ ГОТОВІ

Як ми зрозуміли, позиція державного департаменту на нараді заступників міністрів закордонних справ з приводу німецької проблеми зводилася ось до чого:

«Ми цілком готові обговорювати питання про модернізовану націстську армію, але в такій постановці: «Настійна потреба в модернізованій націстській армії».

Ми згодні обговорити питання про об'єднання Німеччини, але в такій формуліровці: «Неможливість об'єднання Німеччини».

Ми згодні також обговорити питання про демократизацію Німеччини, але тільки в такій формуліровці: «Небажаність демократизації Німеччини».

І, нарешті, ми готові обговорити питання про виведення окупаційних військ з Німеччини, але тільки в такій формуліровці: «Будь ми прокляті, якщо коли-небудь це зробимо».

КРАЩЕ БУЛО Б...

Замість того, щоб повертати Макартура до Америки й залишати американських солдатів воювати в Кореї, президентові Трумену слід би було повернути додому американських солдатів, а Макартура залишити одного вести війну в Кореї.

(«ДЕЙЛІ УОРКЕР». Нью-Йорк).
Переклад з англійської.

ГІЛКА ПАЛЕСТІНИ

Ізраїль став однією з військових баз США на Близькому Сході. **(З газет).**

Фотомонтаж Р. МАТУСЕВИЧА

Повідай, гілко Палестіни,
Де ти росла, де ти цвіла?

Нотатки

ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

МІЛЬЙОНЕРША

Серед багатих собак в Америці найбагатшою вважається сука «Тобі», яку одна мільйонерша залишила єдиною спадкоємицею капіталу в 75 мільйонів доларів.

Живе «Тобі» в Нью-Йорку на П'ятій вулиці в спеціально збудованому розкішному особняку.

Золоте ліжко собаки завжди прикрашене квітами. Вітальня, ванна, туалет та їдальня обладнані за останнім словом будівельної техніки.

Штат собачої прислуги дорівнює 45 чол. Крім того, 6 адвокатів відають собачими справами.

Суку-мільйонершу захищає закон США, бо в неї є 75 мільйонів доларів. Так живеться в Америці собакам.

Людям, що цих мільйонів не мають, закон може забезпечити тільки безробіття, тюрми, суд Лінча чи електричний стілець.

ІХНІ МЕТОДИ

Газета «Дейлі Уоркер» (Нью-Йорк) вмістила недавно такий фейлетон:

«Державний секретар США попередив країни Латинської Америки, щоб вони рятували себе від російської небезпеки.

Ачесон з цим попередженням дуже нагадує гангстера, що зайшов до крамниці з револьвером в руці і сказав продавцеві:

— Ви повинні рятуватись від російської небезпеки!

— Чи не ви є «російська небезпека»? — питає продавець.

— Ні, я хочу врятувати вас од цієї небезпеки, — сказав гангстер.

— Як же ви будете рятувати мене? — питає продавець.

— Шляхом передачі мені всієї вашої готівки з каси, — відповів гангстер.

— І що ж ви зробите з цією готівкою? — поцікавився продавець.

— Я врятую вас од російської небезпеки, — відповів гангстер».

ЗА АМЕРИКАНСЬКОЮ ШПАРГАЛКОЮ

Американське посольство в Лондоні розповсюджує серед англійського духівництва офіціальні матеріали державного департаменту США про американську зовнішню політику. Ці матеріали, як пише газета «Нейшнл гардіан», посольство пропонує використовувати в церковних проповідях.

Можна легко уявити собі, як за американськими шпаргалками будують тепер англійські попи свої проповіді:

— Братіє! — вигукують вони з церковних амвонів. — Помолимося за 49-й штат США — Англію та за його американського губернатора Клемента Еттлі! Воздамо хвалу нашому всевишньому Гаррі Трумену...

ЩОБ І НЕ ПАХЛО...

Кіновідділ ООН знищив 60 копій знятого торік фільму про мир, бо державний департамент США незадоволений з того, що знімають такі фільми в той час, коли він організовує війну.

Один примірник цього фільму, за повідомленням газети «Дейлі компас», зберігатиметься в окремому таємному сховищі.

На зйомку картини було витрачено 35 тисяч доларів. Щоб приховати ці збитки, адміністрація ООН рознесла вартість зйомок по різних статтях бюджету ООН.

Одне слово, щоб не гнівати американського хазяїна, його слуги стараються зробити все для того, щоб в ООН'і й не пахло миром!

Пошта Перця

РОЗСТАДІОНИЛИ

Два роки тому трудящі міста Чорткова чимало попрацювали на будівництві свого стадіону: огородили його, зробили бігові доріжки та спортивні майданчики, поставили лави.

Весело стало на стадіоні: проводились спортивні змагання, свята пісні, масові гуляння.

Включилися у фізкультурну роботу і голова райвиконкому т. Майсак та голова виконкому міськради т. Мельничук. Із спортивною спритністю почали вони писати звіти про те, як стадіон будувався та що на ньому робиться... Написавши звіти, заспокоїлись. Про те, що стадіон доглядати треба, забули. Й от до чого це довело: огорожу стадіону в багатьох місцях зіпсовано, дошки на лавах зірвано, спортивні майданчики лишилися без обладнання. Був стадіон, та розстадіонився...

Кілька разів писала про це неподобство місцева газета. Не вплинуло на керівників району і міста. Писала і обласна газета «Вільне життя». Теж не вплинуло. Може ти, Перче, врятуєш наш стадіон від руйнації?!

Колективний кореспондент «ПЕРЦЯ» — редакція районної газети «НОВЕ ЖИТТЯ».
Тернопільська область.

ОДИН КОРОП НАМ, ДРУГИЙ — ВАМ

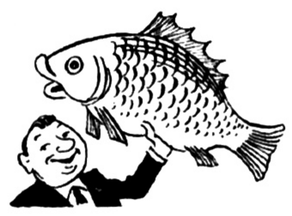

Петро Іванович Назаренко — секретар Зіньківського райвиконкому на Полтавщині — закликав якось до свого кабінету голову колгоспу ім. Щорса т. Яцика і між ними відбулася така розмова.

— Як там ваші коропи? — запитав секретар.

— А що їм? Плавають та ростуть, — відповів голова.

— Я на них зуб маю! — сказав секретар. — От візьму снасть і приїду до вас.

— Будь ласка! — лагідно промовив голова. — Сподіваюся, що й нам щось перепаде. Зробимо так: два коропи нам, третій — вам.

Другого дня Назаренко борознив води колгоспного ставка. Необачні коропи густо йшли в сітку. У рибалки розгорілися очі і він сказав голові:

— Умову міняю. Один короп нам, другий короп вам

Поділивши пополам виловлену рибу, Назаренко із щасливою усмішкою подався до району.

Свою частину риби колгосп продав. І хоч її чимало «утрусилося», все ж таки вторгували 2.000 крб., бо коропи було біля двох центнерів.

Так порибалив секретар виконкому т. Назаренко!

С. ФЕДОРЕНКО.

ЖИРНИЙ БУКЕТ

Аналізатор сепараторного пункту при Чигиринському маслозаводі Бульда обдурює молоководавальників — при аналізі занижує процент жирності.

Майстер маслоцеху Крихта примушує сепараторників Боровицького, Суботівського й Худоліївського пунктів занижувати процент жирності вершків.

Технічний керівник заводу Колосов і старший лаборант Клименко завжди підписують акти, в яких незаконно занижена жирність вершків стає... законною.

Справжній жирний букет розцвів на заводі! Лише одна раптова перевірка виявила продукцію, що мала піти за межі заводу для незаконної реалізації. Занижена жирність у той день дала букетові: 25,6 кілограма вершкового та 10,2 кілограма топленого масла

Як же директор заводу т. Поповкін може спокійно дивитися на цей жирний букет?

А він його не терпить. Він збирається усім хапугам догану записати в наказі. Так що тремтіть, щуки,—вас кинуть у річку!

В. СВИЩ.
голова завкому.

Кіровоградська область.

ПРОЗАСІДАВСЯ

Живе т. Лісовський не в лісі, а в м. Богуславі на Київщині. Обіймає він посаду директора ліспромгоспу № 2. Праця його полягає в тому, що він нікому не дає працювати. Майже кожного дня скликає він п'ятихвилинні наради-«планьорки», які тривають годин по п'ять.

Якось приїхав Лісовський на Черкаську дільницю і наказав начальникові дільниці т. Рабі скликати на виробничу нараду всіх майстрів-лісорубів, десятників, шоферів, що працюють у радіусі 30 кілометрів. Нарада почалася о 20 годині і вже майже кінчалася, як раптом заговорив т. Лісовський. Заговорив — і сам заслухався. А як заслухався — так уже й не міг зупинитися. О п'ятій годині ранку, після дев'ятигодинної наради, т. Лісовський, нарешті, сказав:

— Розійдемося, товариші, а завтра на свіжу голову попрацюємо!

І справді, ті, хто встиг виспатися на нараді, працювали на свіжу голову, а ті, хто не встиг, — спали на роботі, щоб виспатись до чергової наради.

Чи не можна, Перче, скликати нараду з приводу повного викоренення всіх подібних нарад, як колись рекомендував поет Маяковський?

В. ДУБ.

ХОДІННЯ З ОРДЕРОМ

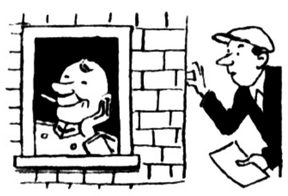

Працівникові Тлумацької районної газети т. Бондаренкові видали ордер на квартиру по вул. Леніна, № 8. Приходить він туди, а квартира з середини замкнена. Стукає т. Бондаренко в двері.

— Терем-теремок, — питає, — хто в тобі живе?

— Я, Зимін Сергій Костянтинович.

— Хто ж ви будете за один?—цікавиться т. Бондаренко.

— Заступник начальника райміліції.

— Так у вас же є чудова квартира!

— А мені сподобалася ця.

— Але це моя квартира! Ось ордер.

— А я без ордера! — каже Зимін.

— А закон?

— А закон для мене не писаний!..

Пусте діло розмовляти з людиною, для якої закони не писані...

І пішов т. Бондаренко шукати в Тлумачі управи на Зиміна. Як пішов, так і досі ходить... З ордером, але без квартири.

М. МЕДВЕДЕНКО,
редактор районної газети.

Станіславська область.

МЕДИЦИНА ВІДПОЧИВАЄ

Завідувач нашого райздороввідділу т. Білик забув дати об'яву, що він дозволяє громадянам хворіти лише вдень і всяким нещасним випадкам траплятися виключно до заходу сонця. Як тільки кури сідають на сідало, лікарі місцевої райлікарні зникають з ниви охорони здоров'я.

Чергова сестра т. Орох незмінно відповідає всім, хто звертається по допомогу:

— Хворійте, будь ласка, вдень. А зараз уся медицина відпочиває. Де живуть лікарі, не знаю. Бувайте здорові!

А вдома у лікаря т. Заєць, навіть, коли вона буває черговим лікарем, відповідають:

— Ніна Миколаївна сказали, що вони втомлені і нікуди не поїдуть!

Дорогий Перче, може б ти запропонував Ніні Миколаївні, щоб вони пішли кудись на іншу, спокійнішу роботу?

А. КОЛМАЗАН.

Арцизький район
на Ізмаїльщині.

ПРАВИЛЬНО!

У ХЕРСОНІ, в парку культури та відпочинку, єсть літній кінотеатр. Єдиний літній кінотеатр у Херсоні.

Начальник Херсонського обласного управління кінофікації М. А. Коханський вирішив закрити цей єдиний літній кінотеатр.

Чому?

Нерентабельний!

Правильно! Нерентабельний,— значить,— закрить! І все!

Подбати про те, щоб із нерентабельного кінотеатру зробити рентабельний,— та це ж скільки мороки! І про фільми дбай, та щоб і фільми були новенькі, та щоб вони частенько мінялись, та щоб глядача ще до того організувати та культурно обслужити,— чи там лекцію перед фільмом прочитати, чи конференцію кіноглядачів улаштувати, чи і т. д., і т. ін.

Та що ви? Та це ж треба працювати!

Тов. Коханський! Скільки у вас у Херсоні кінотеатрів? Знаєте, як їх усі зробити нерентабельними? Закрутіть у кожному один якийсь старий фільм! Через тиждень усі будуть нерентабельними.

Ви їх закривайте, купіть дві вудочки, кіло гороху і ловіть у Дніпрі в'язі. На горох вони здорово беруться, тільки треба вчасно підсікати...

СЛОВО — ЗОЛОТО

НЕДАВНО 39 виконкомів районних і міських Рад Сталінської області одержали коротеньке розпорядження: «Вислати представників за одержанням копіювального паперу. Зав. загальним відділом облвиконкому Солодовников».

Влетіло в копійчину це небагатослівне розпорядження! Вартість усього копіювального паперу — 936 карбованців, а витрати, зв'язані з виїздом представників по нього, становлять 3682 карб. 20 коп.

Не знаємо, що скаже т. Солодовникову голова виконкому Сталінської облради, коли довідається, у скільки обходиться державі кожне його слово, але нам хотілося б йому сказати:

— Раніш, ніж писати розпорядження,— подумай!

У майстернях «Гравючас» недоброякісно ремонтують годинники. **(З листів до редакції).**

Мал. К. АГНІТА

Будильник. — Так на чому ж ми з вами зупинилися?.. Ага... На тому, що нас погано відремонтували.

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

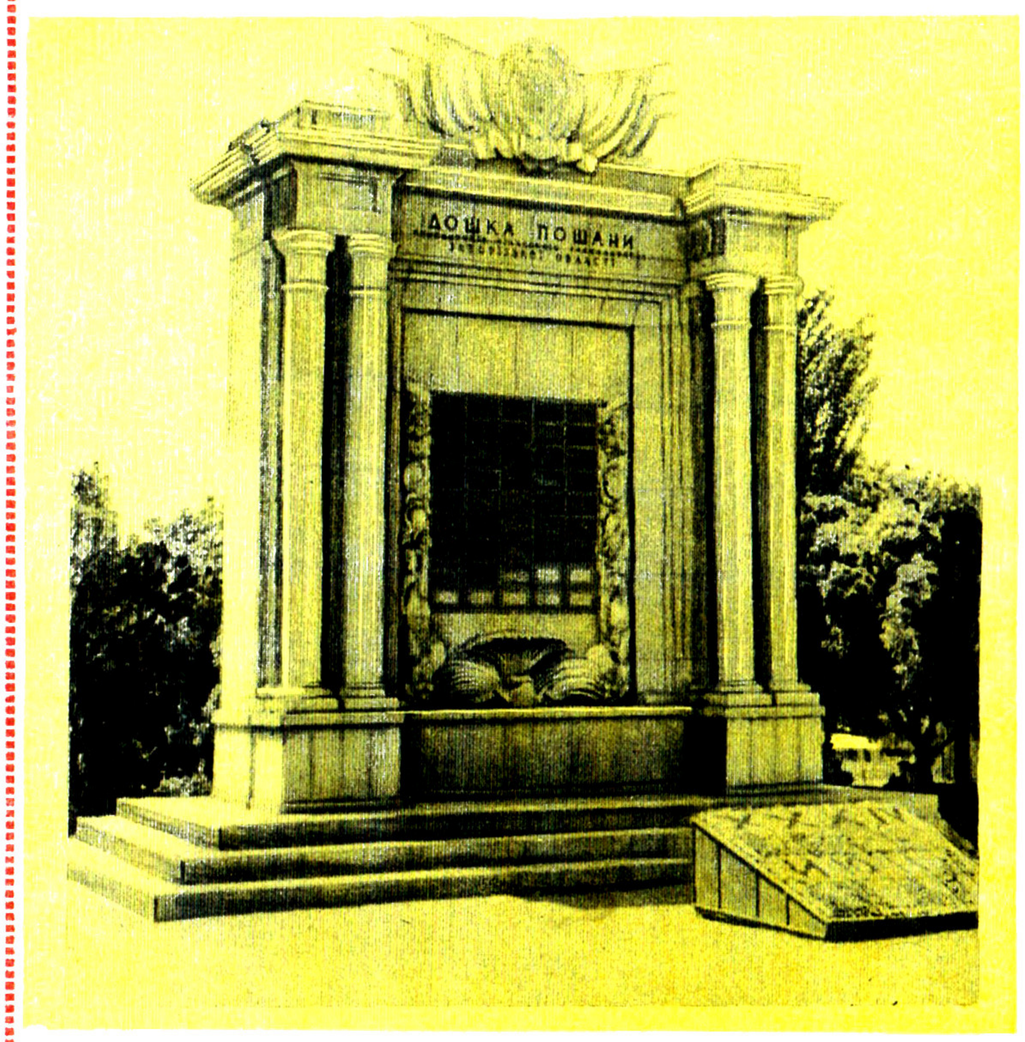

Чи є передовики сільського господарства в Запорізькій області?

Немає! — свідчить оця монументальна дошка пошани, споруджена в центрі міста.

Ні є! Їх знає вся країна! — свідчимо ми.

Ні, немає! Коли б були, їх імена красувалися б на обласній дошці пошани!

І все ж таки є передовики на Запоріжжі! — свідчимо ми.

І ті, що не шанують передовиків, у Запоріжжі теж є — про що й свідчить оця порожня дошка пошани.

Пером по терках

І ЯК ВОНО ЗРОБИЛОСЬ ТАК?

В опері «Запорожець за Дунаєм» Карась, одягнувшись турком, як відомо, дивується:

— І як воно зробилось так, що в турка я перевернувся?..

У «постановці» оперного театру у м. Сталіно не тільки Карась, а й усі глядачі теж дивуються, але вже зовсім з іншого:

— І як воно,— цікавляться глядачі,— зробилось так, що Гулак-Артемовський у Даргомижського перевернувся?

Відповісти на це питання може тільки дирекція оперного театру, яка в репертуарній програмі запевняє, що музику до «Запорожця за Дунаєм» написав... Даргомижський.

І як воно зробилось так?..

●

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 5 журналу було опубліковано фейлетон П. Лубенського «Позиції і пропозиції». У відповідь на цей фейлетон міністр місцевої промисловості УРСР т. Гриценко надіслав до редакції листа, в якому повідомляє, що колегія міністерства, відмітивши незадовільний стан виконання рядом облмісцевпромів постанови Ради Міністрів УРСР про виробництво предметів домашнього вжитку, затвердила план виробництва цих предметів у цьому році.

В листі зокрема повідомляється: «На керуючих трестами, начальників облмісцевпромів та Київського міськмісцевпрому покладена персональна відповідальність за виконання встановленого плану по випуску предметів домашнього вжитку.

Колегія Міністерства зобов'язала також конструкторську контору Міністерства розробити технічну документацію на предмети домашнього вжитку, що підлягають виготовленню.

Міністр місцевої промисловості УРСР П. ГРИЦЕНКО».

Листа про намічені заходи до поліпшення виробництва предметів домашнього вжитку редакція одержала також від заступника голови правління Укоопромради т. Килимника.

* * *

У № 9 журналу було опубліковано листа т. Світличного «Подвійна біда» про те, що інженер Бакланов не справляється з роботою на будівництві міжколгоспної електростанції. Як повідомив редакцію секретар Малодівицького райкому КП(б) України (Чернігівщина) т. Артемчук, рішенням міжколгоспної ради інженера Бакланова з роботи знято.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7. Тел.** 5-30-31, 4-65-56. **Передплатна ціна 2 крб. на місяць.**

Журнал «Перець» № 16 (219) (на украинском языке). Підписано до друку 9. VIII. 1951 р. **Формат** 70×105 **см. 1,5 друк. арк.**

БФ 03066. Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, **Прозорівська**, 59. Зам. 2752. Тираж 100.000 прим.

http://perec-ua.livejornal.com

У МАЛАЙСЬКИХ ДЖУНГЛЯХ

Мал. БЕ-ША

— Тут знов побували дикуни.